

[Christophersen]

ning skal give en tilstrækkelig dækkende bedømmelse af, hvordan regeringen har handlet, kunne der også være baggrund for at sige noget om det generelle syn på regeringens indsats på det område, der tæller, nemlig den økonomiske politik. Derfor vil jeg gerne på vegne af venstre og det konservative folkeparti fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget udtrykker på grundlag af statsministerens redegørelse sin mistillid til regeringens økonomiske politik.

Folketinget tilkendegiver tillige, at energiministeren har misligholdt sin forpligtelse til at give folketinget korrekte og fyldestgørende oplysninger om sin embedsførelse,

og går derefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Poul Schlüter (KF):

Der er efter min opfattelse ingen, der har grund til at prale under denne afslutningsdebatt; det er ellers god gammel skik. Det gælder både regeringen og oppositionen. Regeringen har ikke villet føre den rigtige og nødvendige politik, og oppositionen, det må jeg erkende, har ikke evnet at overbevise regeringen om, at vi nu skulle føre den rigtige og nødvendige politik.

Når vi gør status her ved afslutningen, så er det virkelighedsfjernt, hvis man lader være at se i øjnene, at på næsten alle områder står tingene ringere til, end da folketinget begyndte sit arbejde efter valget i oktober. Der er gennemført – vist så – to sæt justeringer, i december måned og i maj måned, og jeg vil da gerne erkende, at der er elementer i disse to sæt justeringer, som har trukket i den rigtige retning. Det ville dog også være mærkeligt andet. Men der har været andre træk i begge hold justeringer, som ganske klart har skadet og bidraget til, at alle i Danmark, som er implicerede i produktionen, enten som ledere eller som ansatte i vore virksomheder, har måttet føle, at det hele er mere omsonst end nogen sinde før.

De samlede virkninger af de to sæt justeringer har i hvert fald ikke kunnet overbevise nogen om, at der nu blev taget store skridt bort fra afgrundens rand. Vi tripper stadig på stedet. Fremtidsudsigterne er nok dårligere, end da det hele begyndte efter sidste valg, på trods af indgrebene. Det gælder betalingsbalancen. Det gælder udsigterne for arbejdsløsheden. Det gælder produktionens omfang. Det gælder udlandsgælden. Mangelen på balance mener vi er større nu end nogen sinde før i hele den danske samfundshusholdning.

Vi mener også, at vi er nødt til at se i øjnene, at hos os i Danmark går det under den internationale krise dårligere end i de fleste andre lande, vi med rimelighed sammenlignes med. Alle rammes af konjunkturtilbage-slaget, men vi rammes væsentligt hårdere, og det kan kun have den begrundelse, at vi ikke fører den egnede politik. Og så frygter jeg endda – det tror jeg økonomiministeren vil være helt enig med mig i – at når en dag konjunkturerne vender, så vil det fortsat gå dårligere hos os. Så er det hos os, man ikke vil være i stand til at udnytte de bedre tider, for vi har ikke tilvejebragt forudsætningerne i den økonomiske politik.

På denne baggrund synes jeg, at statsministeren demonstrerede en ubekymrethed i sin redegørelse i dag, som næsten ikke er til at fatte. Den må være udtryk for enten naivitet eller skamløshed. Efter min opfattelse er statsministeren i alt fald ikke naiv. Men det ser ud til, at den, der har sværest ved at erkende, at vort land er meget tæt på en alvorlig katastrofe, er landets statsminister. Som statsministeren de sidste år har ledet landet, er det ikke bare tænkeligt, men på det nærmeste sikkert, at vi mister mere og mere af vor mulighed for selv at styre. Vi bliver mere og mere afhængige af udlandet, og regeringens helt utilstrækkelige kriseløsninger i december og i maj betyder, at arbejdsløsheden ikke falder, men stiger fortsat, at betalingsbalanceunderskuddet ikke falder, men stiger fortsat og vil nå en størrelse på 25 mia kr. om året meget snart. Og udlandsgælden vil ikke falde, den vil blive forøget uhyggeligt. Den vil vel – vil den ikke? – nå en fordobling i løbet af de næste 4 år. Før midten af 1980'erne vil vi danske skyldes udlandet omkring 150 mia kr. Det bør gøres til en umulighed. Men fortsætter man, så bliver det i